

DUNÁNTÚLI HARANGSZÓ

„Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket.”

2009. január

- Zsid 3, 7-8 -

A Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület lapja

Tóth Attila (ev. lelkész, Várpalota)

A hónap igéje: Az Úrra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van. (Zsolt 16,8)

Az egyik este beszélgetés közben fiam ezt mondta: „Apa, ma már nem ez a divat, ma ez nem trendi”. Ezzel azt akarta mondani, hogy a fiatalok között már más az irányultság. Le vagyok maradva, rossz az irányultságom.

Ma a trendek korszakában élünk. A divatnak megvan a maga trendje, a világ pénzpiacának is különböző trendjei vannak, sőt egyházi trendeket is megfigyelhetünk. A fejlődés vagy éppen a regresszió irányjaival jó tisztában lenni. Ha a trendekre figyelünk, egy kicsit előre láthatunk a jövőbe.

A keresztyén embereknek is lehet irányultsága, trendje? Ennek kimutatása segít nekünk az életünk alakításában? A

zsoltáros válasza egyértelmű igen: az Istenre tekintés, reá figyelés alapvetően meghatározza az ember életét, sorsát, jelenét és jövőjét.

Amikor személygépkocsival közlekedünk, nem mindegy, hogy milyen irányban haladunk. Az egyirányú utcában csak egy irányban lehet haladni. Baj van, ha valaki ezt az szabályt figyelmen kívül hagyja, és szembe halad a forgalommal. A keresztyén embernél is baj történik, ha az Istenre figyelés irányultságát megváltoztatja, és elkezd másra nézni. „Tekintetem szüntelen az Úrra néz” – mondja a zsoltáros.

Az Istenre való állandó figyelés a jó irány, amely segíthet életünk gondjainak megoldásában.

Az év kezdetén életünk irányultságára hívja fel Isten figyelmünket. Meghatározó, sorsunkat eldöntő kérdés, hogy kire figyelünk, kiben hiszünk, kítől várjuk a segítséget. Jézus a tanítványok irányultságáról ezt mondja: „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és

hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.” (Lk 9,62). A Jézus által kijelölt irány előrettekintés. Az év elején lelkiekben nem visszafelé, hanem előre és felfelé kell néznünk, az Úrra.

Miért jó ez nekem? Miért a figyelemre biztat Isten?

Nemrégem beszélgettem egy emberrel, aki sohasem nézett a szemembe, pedig velem beszélt. Őt nem zavarta, engem nagyon. A hittanos gyermekeket

mindig arra kérem, hogy ha beszélnek valakihez, akkor mindig a szemébe nézzenek. A másik szemébe való nézés, a másikra való állandó figyelés a szeretet és a másik megbecsülésének a jele. „Figyelek rád” – szoktam mondani gyermekeimnek.

Az Istenre figyelés a mi szeretetünk egyik kifejezése feléje. „Folyamodjatok az Úrhoz, az ő hatalmához, keressétek orcáját szüntelen!” (1Kón 16,12) Azért állunk meg Isten előtt imádságban, hogy felvegyük fele a kapcsolatot. Rá figyelünk, mert tudjuk, hogy ő állandóan szemmel tart minket. Felemeljük tekintetünket, mert szavát és akaratát szeretnénk megismerni.

Jó nekünk Istenre tekintenünk, mert tanácsaival vezet bennünket. Egyre több tanácsadó vesz bennünket körül. Befektetési tanácsadó, adótanácsadó, az egészséges életmód tanácsadója, pszichiátriai tanácsadó és lehet sorolni kifogyhatatlanul a tanácsadókat, akik jó pénzért segítenek nekünk. Emberek segítségét keressük, bennük bízunk, és csalódunk. Az Istenre figyelés azt jelenti, hogy Istentől várjuk a segítséget, az erőt, az igazi áttörést az életünkben. Isten a nagy tanácsadó, aki szeretetből, ingyen ad nekünk tanácsokat az örök életre való jutáshoz. A tanácsa egyszerű, mindenki számára érthető üzenet: Hígy Jézusban, kövesd őt, és tied Isten országa.

Azért figyelünk Istenre, mert lelkünk érzi hiányát. Keressük őt, mert bensőnk szeretne ráhangolódni. Boldogok vagyunk, ha azonos hullámhosszon vagyunk vele. Amikor rá figyelünk, akkor érezzük közelségét. Öröm és biztonság érzése tölt el minket a vele való közösségben. De kerülhetünk életünkben olyan helyzetbe, amikor nélkülözzük Isten közelségét. A hiányában élő ember az élet csatájában könnyen sérül, megrendül, elesik. Az Istenre való figyelés, az engedelmesség, a közlelésben való élet megment minket a nagy és látványos elesésektől. Nincs olyan Krisztust követő ember, aki ne tántorodott volna meg hitében, aki az élet veszélyes csapdáiba be ne került volna. De ebből a megingásból van kiút: az Istenre figyelés, a Krisztusban való hit, Isten közelsége.

Új évi jókívánság a január havi ige. Legyen életünk, tekintetünk iránya az élő Isten, aki kezében tartja a sorsunkat.

**A Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület
főbb információi, eseménye**

Győr, 2009. január 17. szombat – Luther-olvasókör
Szeretettel hívjuk és várjuk a győri és Győr környéki pedagógus testvéreket és más érdeklődőt is legközelebbi olvasóköri együttlé-
tünkre. Az alkalom január 17-én, szombaton 10 órakor kezdődik az
egyházkerület győri székházában (Bajcsy Zs. u. 26.).
Pongráczné Gaál Elvira és Isó Dorottya szervezők

Ökumenikus imahét

2009. január 18-25.

„...legyenek egygé kezdedben.” (Ez 37,17)

Kitüntető cím a somogy-zalai esperesnek

A Somogy Megyei Közgyűlés döntése értelmében a megye címer-
adományozásának 511. évfordulója alkalmából
2009. január 6-án, Tabon ünnepi közgyűlés keretében
– kimagasló tevékenysége elismeréseként –

Szemerei János esperes

Somogy Polgáriért Díj kitüntetésben részesült.

A kitüntető címhez ezúton is gratulálunk.

Lapunk következő számában interjút közlünk a díjazottal.

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

Az Evangélikus Külmisziói Egyesület vezetősége pályázatot ír ki a MAHEM megalakulásának 100. évfordulójára teológusok, doktoranduszok és lelkészek részére.

A pályázat célja: a teológusok figyelmének felhívása a külmiszió munkájára, a 100 évvel ezelőtt alakult egyesület és jogutódja, az EKME értékelése és a jövő útja.

A pályázat címe:

**Missziói koncepció a 20. században vagy
Európa mint missziói terület a 21. században.**

A dolgozat terjedelme: 10–12 ezer (10 gépelt oldal) karakter.
A beadás módja: CD-n és papíron.

Pályadíjak: 1. díj: 50 ezer forint és felolvasása a külmiszió ünnepén
2. díj: 40 ezer forint
3. díj: 30 ezer forint,

valamint mindegyik díjazott dolgozat megjelentetése valamely folyóiratban vagy külön kiadványban.

Beadási határidő: 2009. augusztus 31.

Eredményhirdetés: 2009. október 9-én, a külmiszió ünnepén.

Információ és leadás: Brebovszkyné Pintér Márta társelnöknél:
1085 Budapest Üllői út 24.

Tel: 20/824-2791, e-mail: marta.pinter@lutheran.hu

Szomorú szívvel tudatjuk, hogy életének 94. évében, december 28-án meghalt Zoltán László nyugalmazott lelkész. Lapunk következő számában emlékezünk az elhunyt lelképásztorra.

Egyházkerületünk honlapja az interneten:

<http://nyugat.lutheran.hu>

A Dunántúli Harangszó az interneten:

www.harangszo.hu

Egyházunk honlapja az interneten:

www.lutheran.hu

Kedves Hitoktató és Lelkész Testvérünk!

A Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület elnöksége és az egyházkerület székházában működő LUTHER-OLVASÓKÖR **rajzpályázatot hirdet a Biblia éve alkalmából** általános és középiskolás tanulók részére

Luther és a Biblia

címmel.

Olyan alkotásokat várunk, amelyek bemutatják:

- milyen fontos szerepet játszott Luther életében és a reformáció elindításában a Biblia. (pl. Luther a bibliafordító, a bibliamagyarázó, az igehirdető, az éneklő stb.)
- Hogyan hat ránk, mai evangélikusokra (lutheránusokra) a reformáció 'egyedül a Szentírás' elve. (pl. napenkénti bibliaolvasás otthon, családi körben; a bibliai magatartás követése a világgal szemben; az ige felolvasásának szolgálata az istentiszteleten stb.)

A rajzok szabadon választott technikával, szabadon választott méretben, egyéni vagy csoportos munkában készülhetnek.

Kérjük, hogy az elkészült műveket az egyházkerület székházába (9001 Győr Pf. 1639.) küldjék!

Beküldési határidő: 2009. január 15.

Minden alkotó jutalmat kap. A legjobb művek külön díjazásban részesülnek. (Csoportos munkáknál: I. díj: 15 000 Ft; II. díj: 10 000 Ft; III. díj: 5 000 Ft. Egyéni munkáknál: értékes könyvjutalmak és ajándéktárgyak. A díjak átadására ünnepséget szervezünk 2009. február hónap folyamán.

Pályázatunkat abban a reményben hirdetjük meg, hogy ezzel is erősítjük gyermekeinkben a Szentíráshoz és evangélikus egyházunkhoz való ragaszkodásukat.

Ehhez kérjük Testvérünk segítő szolgálatát!

A Luther-olvasókör nevében:

Pongráczné Gaál Elvira Tubán József Isó Dorottya

DUNÁNTÚLI HARANGSZÓ

**A Nyugati (Dunántúli) Evangélikus
Egyházkerület lapja**

Megjelenik havonta, dunántúli terjesztésben

Lapunk legközelebbi száma

2009. február 8-án

jelenik meg

Felelős szerkesztő: Menyes Gyula
Megrendelhető a szerkesztőség címén: (20/824-4222)
Evangélikus Püspöki Hivatal 9021 Győr, Bajcsy Zs. út 26.
Telefon: 96/516-160 96/516-162 Fax: 96/516-169
Postacím: 9001 Győr, Pf.: 1639
Kiadja a Soproni B. D. Evangélikus Gimnázium (Liceum)
Felelős kiadó: Tölli Balázs
Telefon: 99/512-430 20/824-6447
Készült: Újsziget-rotta Sárvár – 950 példányban
Kapható: a templomokban, gyülekezeti iratterjesztésben
Előfizetési díj egy évre 1400 Ft, külföldön 30 €
E-mail: harangszo@lutheran.hu
Internet: www.harangszo.hu
ISSN 1416-9770

Fehér Károly (ny. ev. esperes, Székesfehérvár)

Jelek, jelképek, szimbólumok 12. Zab és széna

Egyetlen alkalomra megszakítjuk a kereszténységben általánosan ismert és használt szimbólumok sorát, hogy egy szokatlan, egyetlen helyen látott, parasztember alkotta jelen gondolkodjunk el. Ezt a szimbólumot nem fára festették, nem fába vagy kőbe faragták. Nem lehetett templomi textíliába hímezni vagy szőni. Minden eleme a falusi gazdálkodó ház mindennapi tartozékaiból került ki. Bár ennek a jelnek a használatát gyerekkorom óta sehol máshol nem láttam, annál inkább az emlékezetemben őrzöm, amíg csak élek, amíg csak Isten megőrzi elmém és hitem épségét.

Szűk és szoros rokonságunkban élt egy házaspár, aki sohasem állított karácsonyfát. Pedig – módos emberek lévén – szegénység nem akadályozta őket. Arra gondolhattunk, hogy talán gyermektelenségük miatt mondtak le a karácsonyfáról, nem akartak kettesben gyönyörködni benne. Mégsem vált jeltelenné az ünnepük. Csak más jelet állítottak ünnepnek. Egy kenyérszakajtó vékát színig töltötték zabbal, pontosan színig. A zabbal telt vékára, zsonporra pedig hallatlan gondnal összetekert szénacsomót helyeztek és mindezt betették a konyhaasztal alá. Nem a tisztaszoba asztalára, hanem a konyhába, az asztal alá. Vizsla gyerekszemmel észrevettük, és kíváncsian érdeklődtünk, hogy mire való a zab, és mit keres a széna karácsonykor az asztal alatt. Sógorbátyám kurtán válaszolt: „Jézus szamarának tettük oda.”

Ettől a magyarázattól nem lettünk sokkal okosabbak. Igazában csak felnőtt fejjel kezdtem érteni a szokatlan jelet, az ismeretlen szimbólumot. Az eredetét még ma is csupán sejtem. Valószínűleg a török elől menekülő, vagy a törökidő után betelepített őseim hozták magukkal valahonnan délről, de a rokonságból csupán ők őrizték meg ezt a szokás-jelet nemzedékek hosszú során át.

Most csupán szóban örökítem tovább, hiszen se zabom, se szénám, se kenyérszakajtó zsonporom nincsen, hogy újra láthatóvá tegyem ezt a karácsony környéki szimbólumot. Pedig megérdemelné, hiszen a Krisztus-fogadás jele ez, a paraszti életforma mindennapi, hétköznapi természetessé anyagiával. Hétköznapi utalni a nem mindennapi: ez a szimbólum csodája. Ha lovaskocsis vendég érkezett, nem szaladt mindenki a szobába vele, hanem először valamelyik családtag ellátta a lovakat. Ebből a gondosságból is láthatta a vendég, milyen szívesen látják, ha a lovaival is így törődnek. Csodálnivaló gondolkodásmód és magatartás jele ez: kicsivel utalni a nagyobbra. A „Jézus szamarának” szánt abrak és széna is valami hasonlóra utal: az anyagiról a lelkire.

Ez az egyszerű jel azonban minden hétköznapijával együtt is nagyon összetett szimbólum. Jézus számára egyszerre jelzi a Gyermeket hordozó, minden nemzedék által boldognak mondott Szűz Máriát hordozó

szamarat, a Gyermekkel menekülő család háttas állatát és a jeruzsálemi bevonulásra kölcsön kért szamarat. De sohasem a számaron van a hangsúly, hanem azon, akit hordoz! A teherhordó állat eleségéről gondoskodik, hogy szemérmes, tartózkodó beszéddel, vagy szótlannal, zab és széna jelével mondja el: szíves örömmel fogadom Jézust, akiről jól tudom, hogy „széna hozzá nem való”, (EÉ 161,4) de hitem, fogadó hitem szemérmes jelének jó, még ha a számara számára készítem is.

Ezért kerül a véka a zabbal és a szénával az asztal alá. Az asztalnak a Vendég a gazdája, még ha más teríti is meg, mint az utolsó páskavacsora és az első úrvacsora asztalánál, vagy az emmausi asztalnál történik, ahol meghökkenő módon a Vendég házigazdaként viselkedik. Ő törli meg a kenyert: a befogadottból vendéglátó lesz. A befogadás jele meg sem közelíti a Befogadott ajándékát, pedig ő is kenyér és bor színébe rejti azt. De az az asztalra kerül!

Így aztán a zab és a széna istállószagú jele és a testté lett Ige kegyelemmel és igazsággal csordultig telt valósága mégiscsak találkoznak. A szegénységben érkező Gazdag és a szegényes hit örömeivel fogadó keresztény találkozása ez.

Ezért az örömet őrzöm, és nem akarom felejtetni az asztal alá tett vékát a zabbal meg a szénával.

Dr. h.c. Kevházi László (ny. ev. esperes, egyháztörténész, Kőszeg)

375 éve halt meg az éneklő vándor-tudós Szeneci Molnár Albert (1574–1634)

Január első felében emlékezünk Szenci Molnár Albert halálának 375. évfordulójára. De nem véletlen a címben megadott három szó: az éneklő vándor-tudós. Ebben a rövid főhajtó emlékezésben nincs is másra hely, mint ennek a három szónak hangsúlyozására, amelyek – meggyőződésem szerint – meghatározóak életét és munkáját.

Vándor volt a szó legszorosabb értelmében. Hat évtizednyi életének jórészt vándorlással, illetve vándorútján tanulással és tanítással töltötte.

Neve származását is mutatja. A Pozsony közeli Szencen született, s bár édesapja a polgármesterségig is eljutott, református molnárcsalád volt életének háttere. Maga büszkén vallja székely gyökereit is. S elindult az úton a tanulásban, falujában, Győrben, Göncön, majd Debrecenben. Göncön éppen akkor járt, amikor 1590-ben kinyomatták Károlyi Gáspár és munkatársai az első teljes, magyar nyelvű Bibliát. Háromszor járt hazánkon kívül, mintegy három évtizedig tanult, kutatott és tanított.

„Vándorbot a kezében, ajánlólevél a zsebében, s az isteni Gondviselésben való bizalom a szívében: így vándorol a szegény diák helységre, hegyeken, völgyeken át. Hol vendégszerető háznál, hol Isten szabad ege alatt a szállása; hol jölkölik, hol koplal, de ő nem csügged,

bátran halad előre. A határról visszanez a vándordiak, szeme megtelik könnyel, de hirtelen letörli, s megy tovább” – írja róla Benedek Elek emlékezésében. De itthon is vándorolt, többek között Rohoncon (Rechnitzben) is szolgált, s végül Kolozsvárra telepedett le, akkor már családostól. A házsongárdi temetőben várja a feltámasztás napját.

Tudós ember volt, „a polgári szellemű magyar protestáns művelődés legszorgosabb munkása ... vele a legkorszerűbb műveltség és művelődési program érkezett Erdélybe” Bethlen Gábor és I. Rákóczi György gyulafehérvári főiskolájába.

Művei felsorolása helyett fő műveire emlékezünk: latin–magyar szótárára és magyarnyelvtan-könyvére. Írásában az a felismerés vezetett, hogy a magyar nyelv egyenrangú társa a művelt európai nyelveknek. Ebben csak Sylvester János előzte meg őt a 16. században. S nemcsak a magyar szókincset gyűjtötte össze, hanem földrajzi, mitológiai nevek, fogalmak magyarozatával is foglalkozott ebben. Ez a könyv tehát enciklopédiának is mondható. S míg az említett Sylvester műve feledésbe merült, Szenci Molnár könyvét sokáig használták. „Úttörő szerepet” töltött be a kor tudományos világában, vele a magyar nyelv betört a világ tudományának táborába.

Éneklő ember volt a szó legteljesebb értelmében. S itt elsősorban a „Psaltérium Ungaricum” című könyvére kell emlékeznünk, a 150 zsoltár magyar kiadására. „Mostan azért ez Zsoltárkönyvet, mellyel én sok időtől fogva az én inségeimben gyűlölöm ellen vigasztaltam magamat: immár pedig teneked vigasztalásodra és együgyű tagjaidnak hasznokra magyarul fordítottam, kérlek, tekénsd engedelmes szemmel, Szerelmes Anyám, keresztény Anyaszentegyház.”

Nagy munka volt, mert előtte pergő nyelvű francia fordítás állt másokkal együtt. S ezt kellett az eredeti nyelvet is ismerve magyarul visszadni a gyülekezet kezébe, sőt szívébe helyezni. S ehhez hozzátehetjük, hogy az ő szíve, hite is benne volt az éneklésben, zsoltáiraiban. Ahogyan ma is vele énekeljük más énekeivel együtt:

Mint a szép híves patakra,

a szarvas kívánczik,

Lelekem Istenet úgy óhajta,

és hozzá fohászkodik.

Tehozzád, én Istenem,

szomjúhozik én szívem.

Szined elé, ó, nagy Isten,

vajon mikor jutok innen?

(42. zsoltár)

Amikor Szenci Molnár Albertre emlékezünk, köszönjük meg Istennek az éneklő vándor-tudóst.

HÍREK

- Bibliák a rácsok mögött

Győrben, a megyei büntetés-végrehajtási intézetben november 11-én különleges kiállítás nyílt a Biblia éve tiszteletére. A tárlat kezdeményezője Jánosa Attila evangélikus börtönlelkész volt, aki szerint a fogvatartottak egy része igényli a Szentírással való ismerkedést.

A börtönkápolna melletti teremben kiállított tárlókba többek között az első bibliafordításokon kívül például héber, görög, szlovák, cigány, ukrán és finn nyelvű Szentírások is belekerültek. Bemutattak még olyan érdekességeket is, mint a vakok pontírási Bibliája,

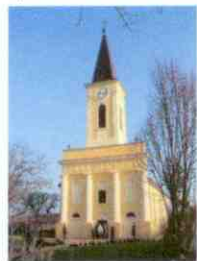
vagy az a Szentírás, amelyet egy református lelkipásztor használt „a II. világháború poklában sokak vigasztalására”. Emellett látható volt még egyházkerületünk vándorkiállítás is, amely a „Könyvek Könyvé”-nek történetét mutatja be a kezdetektől a jelenkorig.

Mihály János evangélikus elnök-püspök megnyitójában hídépítésnek nevezte a mostanihoz hasonló alkalmat, amely segíti a bűnbánókat, hogy ne csak külsőségekben, hanem – a Biblia tükrébe tekintve – lelkükben vessenek számot cselekedeteikkel.

Ittész János evangélikus elnök-püspök elmondta: van, akinek a Szentírás csak „szép, érdekes történet”, de igazi titka az az üzenet, amely arra figyelmeztet, hogy „életünket nem a bűn írja, hanem a Teremtő keze”.

- Templomszentelés Kemenesmagasiban

Kemenesalja második legnagyobb evangélikus templomát 1784-ben építették a Kemenesmagasiban élő evangélikusok. Komolyabb renoválást végeztek rajta építésének százötvenedik, százhetvenötödik és kétszázadik évfordulóján. Az egyházközség közgyűlése 2004-ben hozott határozatot arról, hogy teljesen felújítják templomukat. Az elvégzett munka megkoronázása volt, amikor november 16-án, vasárnap délután ünnepi istentisztelet keretében Ittész János püspök felszentelte a megújult patinás templomot.

A műemlék templom felújításának összköltsége ötvenötmillió forint volt, amelyből harmincmilliót európai uniós pályázaton nyert az egyházközség. Ezenkívül hozzájárult a költségkehez az országos egyház, az egyházkerület és a gyülekezet is.

A kivitelezés elhúzódsága is jelzi azokat az ismétlődő nehézségeket, melyekkel a felújítás során szembesültek. A munkálatok egyik legfontosabb eleme a templomhajó tetőszerkezetének teljes megújítása volt. A templomkert rendezése is a munkálatok része volt, így az épület, valamint a már korábban felújított lelkészlakás méltó környezetben áll.

A község vezetősége mindvégig támogatta a falukép szempontjából is meghatározó templom megújulását. Kovács Károly polgármester nemcsak jelentős összeggel, adományával segítette az építkezést, hanem az utolsó esztendőben – lelkészük, Kovács Imre súlyos betegsége miatt – személyesen is irányította a munkálatokat. A gyülekezet felügyelője, Guóth Emil napi rendszerességgel jelen volt az építkezésen.

A szentelési istentisztelet a kultúrházban tartott szeretetvendégséggel fejeződött be, amelyen a nemrégiben Vass Lajos-díjjal kitüntetett kemenesmagasi népdalkör és citerazenekar gyönyörködtette a megjelenteket.

- Ünnepsorozat Szákon

A Vértes-hegységtől északnyugatra, a Tatai-medence peremén fekszik Komárom-Esztergom megye leghosszabb települése, Szákszend. A középkortól kezdve két önálló település volt Szák és Szend, bár történelme minden korban összefonódott. A fennmaradt írásos emlékek bizonyossága szerint itt él hazánk egyik legrégebbi evangélikus gyülekezete. Már 1608-tól kezdve szinte folyamatos a parókus lelkészek névsora. A két falut a XVII. században mint társgyülekezet említik, sőt később Szákot artikuláris gyülekezetként jegyezték. A jelenlegi templom 1848-ban épült. Haubner Máté püspök szentelte fel. Közigazgatásilag 1970-ben egyesült a két falu, majd 1984-től véglegesen összeolvadt egy községgé, Szákszend néven. Sok év után a két gyülekezet is újra társult 1980-ban, amikor az utolsó helyben lakó száki lelkész – Csonka Albert – nyugdíjba vonult. Érdekes még, hogy a falu mindkét templomában minden vasárnap és ünnepnap tartanak istentiszteletet.

November 29-én, szombaton délután ünnepelte a száki gyülekezet 400 éves fennállását, 160 éves templomát, valamint felújított

orgonáját, és emléktábla állításával emlékezett egykori lelkészére, Magyar Gézára.

Az ünnepsorozat a helyi általános iskolában kezdődött, amelynek aulájában Szarka István esperes megnyitotta a bibliatörténeti vándorkiállítást. Majd Keveházi László ny. esperes, egyháztörténész tartott előadást a két gyülekezet és a verteskethelyi filia múltjáról All az Úristen temploma címmel.

Az ünnep a templomban folytatódott, ahol Ittész János püspök ünnepi istentisztelet keretében felszentelte a megújult orgonát, és megáldotta az 1910 és 1953 között itt szolgáló Magyar Géza lelkész emléktábláját.

Csonkáné Szabó Magda az ünnepi közgyűlésen elmondta, hogy az 1881-ben épített orgonájuk felújítására 2001-ben – a 120. évfordulóra – hoztak határozatot. Majd egy évvel később dr. Kormos Gyula egyetemi adjunktus, orgonakutató készített tervet a felújítás menetéről. A megújult hangszer Finta Gergely orgonaművész szólaltatta meg és mutatta be az ünneplő gyülekezetnek. A közel nyolcmillió forintos beruházás költségeihez pályázati pénzből kétfélmillió forintot nyertek, az országos egyház 3,8 millió, valamint az önkormányzat egymillió forinttal járult hozzá. A hiányzó több mint egymillió forintot a hívek adománya fedezte.

Az emléktábla avatása után a 43 éven keresztül közöttük szolgáló lelkipásztorra Rostáné Piri Magda vasi esperes emlékezett, valamint a család és a leszármazottak nevében Magyar László nyugalmazott lelkész mondott köszönetet, aki édesapja nyomdokában 1963 és 1977 között volt lelkész Szenden.

- Hálaadás Homokbödögén

Homokbödögén az 1779. évben cölöpökre épült barokk stílusú evangélikus templomban a felújított orgona és a megújult gyülekezeti terem szentelése alkalmából adtak hálát december 13-án. Az istentisztelet Polgárdi Sándor esperes hirdette Isten igéjét, a liturgiában Görög Zoltán helyi lelkész szolgált.

251 évvel ezelőtt a pápai evangélikusok harminchét éven át ide jártak templomba. A *Homokbödögei és a Pápai Augustana Confessionio levő Összefoglalt Gyülekezet* múltja ma is ismert a hívek számára. Az itt élő evangélikusok harmadik templomában lévő orgona a pécsi ANGSTER műhelyből került ki 1928-ban. A hétregiszteres pneumatikus hangszer Föhrécz László győri orgonaépítő javította. A hangolás mellett a pedálmű, a játszóasztal és a hangszer teljes karbantartását végezte el. A felújításához az országos egyház háromszázezer forinttal járult hozzá. A gyülekezeti terem felújításához szükséges közel kétfélmillió forintot a gyülekezet saját forrásból fedezte.

Az orgonát e napon Édesné Maradics Ágota, a pápai katolikus nagytemplom kántora szólaltatta meg, vasárnapokon pedig dr. Jilek Zsuzsanna játszik rajta.

Az ünnepség közgyűléssel és szeretetvendégséggel zárult, melyen Gabnai Sándor felügyelő, Banai Endre pénztáros figyelemmel és reménységgel tekintett a gyülekezet elkövetkezendő éveire.

- Hálaadás az orgonáért Mosonmagyaróváron

Az orgona felszentelésének ötvenedik évfordulója alkalmából adott hálát ádvent 3. vasárnapján a mosonmagyaróvári gyülekezet. A szentelést napra pontosan fél évszázaddal követő ünnepségen Ittész János püspök hirdette Isten igéjét.

Az istentiszteletet követő ünnepi közgyűlésen Kiss Miklós esperes, a gyülekezet lelkésze elmondta: először 1928-ban vetődött fel, hogy az 1884-ben felszentelt templomban a pedálos harmónium helyett orgonát építtessenek. A megvalósítást anyagi okok miatt ekkor még elhalasztották. Zámolyi Gyula lelkész (aki idős kora ellenére megtisztelte jelenlétével az alkalmat) Mosonmagyaróvárra kerülésével – 1954-ben – vették napirendre ismét az orgonaszárlás tervét. Orgonaalapot hozott létre, és innen már egyenes út vezetett a gyülekezet kétmanuális, tizenegy regiszteres orgonájának 1958. december 14-i felszenteléséig.

Magyarországnak világtörténelmi szerepe volt...

Evangélikusként járt Pápán a volt külügyminiszter

Nagy érdeklődés előzte meg a pápai Gyurátz Ferenc Gondolkodó Kör december 1-jei előadását. A gyülekezeti terem zsúfolásig telt meg azokkal az érdeklődő pápai polgárokkal és evangélikusokkal, akik eljöttek a közel háromórás alkalomra. A vendég ezúttal az Antall-kormány volt külügyminisztere, dr. Jeszenszky Géza volt, aki hazánk nemzetközi megítéléséről tartott történelmi visszapillantó előadást Magyarország változó külföldi megítélése címmel.

A 19.–20. századról tartott előadásában szólt arról, hogy a szabadságharc nyomán kialakult külföldi rokonszenv – amely Nyugat-Európában és Amerikában jellemző volt – a magyarok, és személy szerint Kossuth Lajos iránt hogyan veszett el.

Azután jött egy mélypont, a II. világháború, de volt egy feltámadás is, az 56-os forradalom. Ezt követően történt még egy 89-es rendszerváltozás, amelyben Magyarországnak világtörténelmi szerepe volt, bár ez a magyar társadalomban nem tudatosul.

A történész, aki 1990-ben a rendszerváltozás külügyminisztere lett, arra kereste a választ, hogyan vált a széleskörű rokonszenv ellenszenvvé. A fordulat alapvető oka a nemzetközi politikában

felelősödő nagyhatalmi szembenállás volt, de a magyar politikai élet szereplőinek felelőssége is egyértelmű.

A magyar presztízs megromlásához jelentősen hozzájárult a *Times* bécsi tudósítója, H.W. Steed, és a nálunk Scotus Viator írói néven ismertté vált közíró, R.W. Seton-Watson magyarországi tárgyú cikkeivel, írásaival. Mégis, a francia-brit-orosz „entente” és a német-osztrák-magyar-olasz Hármasszövetség vetélkedése, a germán-szláv ellentétek elmélyülése vitte Magyarországot külpolitikai kényszerpályára, kedvező közeget teremtve a kritikus, sok esetben súlyosan elfogult írások megjelenéséhez.

Az I. világháború alatt a francia, román, cseh és dél-szláv propaganda erőfeszítések is hozzájárultak ahhoz, hogy az ellenséggé vált Magyarország fölött könnyű lelkiismerettel lehetett kimondani az ítéletet: bűnös nemzet, feldarabolthatik.

Az ország megítélése nemcsak politikai és gazdasági viszonyoktól függ, hanem az is befolyásoló tényező, hogy miként fogadják a hazánkba érkező külföldieket. Az fontos – mondta a volt külügyminiszter, egykori washingtoni nagykövet –, hogy minden magyar állampolgár érezze át; az ő

magatartása is befolyásolja az ország megítélését.

Magyarország presztízse nem áll túl rosszul, de nem is áll jól. És az a meghatározó, hogy a problémákat orvosolni tudjuk – foglalta össze előadását Jeszenszky Géza.

Polgárdi Sándor esperes

Fekete-Dombi Éva (gyülekezeti tag, Győr)

Falak nélkül...

- könyv jelent meg az egykori soproni evangélikus tanítóképző történetéről -

Az első evangélikus tanítóképző ma már csak emlékekben, dokumentumokban létezik. Diákjai 1858-ban léphettek át először a soproni intézet küszöbét. A centenáriumi ünnepségre azonban már nem kerülhetett sor, pedig csak egy évet kellett volna várni. Ahogy az egykori igazgató, Rozsondai Károly egyik versében megírta: „Romba döntötte ostoba Liberátor-bomba.”

A tanintézet történetének első ötven évét egyik korábbi igazgatója, Papp József örököltette meg. Utolsó évtizedeit pedig az iskola egykori növendéke Varsányi Péter István. A történész közelmúltban megjelent munkájának kezdő dátuma 1921. Sopron városának nevezetes éve volt ez a trianoni Magyarországon. Az akkor meghozott döntés a képző életében is mérőföldkönek számított. A könyvben az egykori evan-

gélikus tanítóképző sorsán át egy egész korszak tárul elénk. Egy olyan időszak, amely egyházunk életében is sokszor – és a további sorsát tekintve – fájón emlegetett.

A nehézségeken túl mégis izgalmas diákélet bontakozott itt ki. Figyelemre méltó volt a cserkészek, a belmissziói egyesület, valamint az irodalmi kör munkája is. Ez utóbbiban gyakran ismert kortárs művészek vendégeskedtek.

Később a háború borzalmas vihara magát az épületet is maga alá temette. Így a falak ma már csak képeken láthatók. Bár a diákok tovább folytathatták tanulmányaikat, a nehéz évek sora mégsem fejeződött be. A könyv az államosítás sorsfordító kérdését, majd a képzési törvényváltozásokat is részletesen tárgyalja. Végül pedig választ ad a Sopronban megszűnt tanítóképzés további sorsára is.

A történészi hitelességgel megalkotott mű egy letűnt világnak és annak tevékeny alkotóinak állít emléket. Dokumentum értékű képeivel részletesen ismerteti múltját, mozgalmas életét. Egyháztörténetünk egyik eddig hiányzó láncszeme.

A könyv címe: **Varsányi Péter István: Fejezetek a soproni evangélikus és állami tanítóképző történetéből (1921–1957)** 2008. 218 oldal. Megrendelhető a szerzőnél a 94/321-535 telefonszámon, valamint a vpeter@t-online.hu e-mail címen. Ára: 1000. Ft.

(Fotó: Friedrich Károly)

HOGYAN ÉRTHETNÉM...?

- Néhány szó egy új sorozat elé -

Hűséges olvasóink öt éven keresztül követhették figyelemmel az egyházunk tanításáról (dogmatikájáról, majd etikájáról) szóló cikksorozatot. Célunk az volt ezzel a két sorozattal, hogy az Ágostai hitvallás VII. cikkének szellemében – „Az egyház a szentek gyülekezete, amelyben az evangéliumot tisztán tanítják és a szentségeket helyesen szolgáltatják ki. Az egyház valódi egységéhez elegendő, hogy egyetértés legyen az evangélium tanításában és a szentségek kiszolgáltatásában.” – gyülekezeteink tagjai, lapunk olvasói elé tárjuk egyházunk tiszta és igaz tanítását rendszerezett formában, azaz témakörrel témakörre haladva, és mindenki számára érthető módon.

Így remélhetjük azt, hogy azoknak a testvéreknek, akik a konfirmációra való készülődés időszakában már tanulták egyházunk legfontosabb tanításait, meglevenedett mindaz, amit egyszer már elsajátítottak. Így reméljük ugyanakkor azt is, hogy azok a testvérek, akik eddig még nem ismerték egyházunk tanítását, e sorozatokon keresztül megismerték azt. Reméljük azt is, hogy munkánkkal a Krisztus-hit ébredésének és növekedésének eszközei lehettünk!

De ha ez a reménységünk igaz, akkor lehetséges, hogy olvasóinkban kérdések merültek fel egy-egy bibliai íge, egy-egy dogmatikai vagy etikai téma kapcsán, melyekről szívesen olvasnának részletesebb magyarázatot is. Azért is lehetséges ez, mert sorozatainkban minden kérdés részletes tárgyalására nem térhettünk ki.

Éppen ezért szeretnénk lehetőséget adni olvasóinknak arra, hogy kérdéseiket feltegyék. Ezért most egy új, interaktív sorozatot indítunk »Hogyan érthetném...?« címmel. A cím arra a bibliai történetre utal, amikor az etióp kincstárnok Ézsaiás próféta könyvét olvassa, de amíg Fülöp meg nem magyarázza neki, addig nem tudja, kiről is szól a próféta szava. (ApCsel 8,31) Fülöphöz hasonlóan szeretnénk tehát olvasóink számára az íge, s a tanítás magyarázásának szolgálatát felvállalni és végezni.

Kérjük tehát olvasóinkat, hogy *küldjék el szerkesztőségünkbe azokat a (bibliai, dogmatikai, etikai, szociáletikai) kérdéseiket, melyekre választ szeretnének kapni!* Bátorításul és biztatásul álljon itt néhány példa, melyet egyrészt veszprémi gyülekezetünk bibliaóráin gyűjtöttem össze, amikor „problémát” jelentő ígehelyekkel foglalkoztunk, másrészt pedig levélben kaptam az etika cikksorozat megjelenése nyomán: Mit jelent a Melkisédek rendje szerinti főpapság? Mit tudunk az angyalokról? Hogyan keletkezett a Biblia? Mit értsünk ezen a kifejezésen: „elragadtatunk felhőkön”? Mit tudhatunk Krisztus ezeréves uralmáról? Bosszúáll-e az Isten? Alkalmazhatja-e egy keresztyén ember kapcsolataiban a „szemet szemért” elvet? Mit ért Pál apostol leveleiben a „szent” szó alatt? Van-e etikája a szórakozásnak? Hogyan rendezzi a keresztyén ember vitás dolgait embertársával?

Várjuk tehát olvasóink kérdéseit! Urunk kegyelmébe ajánljuk induló sorozatunkat!

Isó Dorottya (ev. lelkész, rovatvezető, Veszprém)

Örömmel adjuk hírül, hogy második, átdolgozott kiadásban megjelent

Jánossy Lajos: Az egyházi év útmutatása című könyve.

A könyv bemutatja az egyházi év ünnepeit, vasárnapjait, „kibontja azok háttérét, az egyház által megformált üzenetét.”

Ajánljuk nemcsak lelkészeknek, hanem minden gyülekezeti tagnak, aki figyelemmel kíséri az egyházi év folyamatát.

Megrendelhető: a Veszprémi Evangélikus Lelkészi Hivatalban, 8200 Veszprém, Kossuth u. 4. Tel.: 88/421-618

Ára: 780 Ft + postaköltség.

A Fraternitás Evangélikus Lelkészek Közössége nevében: Isó Zoltán elnök

Egyházunk Elnöksége ebben az évben is kéri gyülekezeti tagjainkat és minden
– egyházunk szolgálatát támogató – adózó állampolgárt, hogy adójuk
egyházak részére felajánlható 1%-át a Magyarországi Evangélikus Egyház részére ajánlják fel,
melynek technikai száma:

0035

Köszönettel a MEE Elnöksége

A Líceumi Alapítvány (9400 Sopron, Széchenyi tér 11.) Kuratóriuma köszöni a magánszemélyek 2006. évi személyi jövedelemadó 1%-os felajánlását, mellyel támogatták közalapítványunk alapító okiratban szereplő céljait.

A felajánlott 2 120 112 Ft-ot jubileumi lapkiadásra, diákok kirándulásainak támogatására és diákok jutalmazására fordította.

Támogatásukat megköszönve jövőre is számítunk felajánlásukra.

Adószám: 19112714-1-08

Líceumi Alapítvány Kuratóriuma

Sopron, 2008. december 5.

A Kapi Alapítvány (9400 Sopron, Széchenyi tér 11.) Kuratóriuma köszöni a magánszemélyek 2006. évi személyi jövedelemadó 1%-os felajánlását, mellyel támogatták közalapítványunk alapító okiratban szereplő céljait.

A felajánlott 64 203 Ft-ot tanítványok jutalmazására, művészeti tanórák fogyóeszközeinek beszerzésére fordította.

Támogatásukat megköszönve jövőre is számítunk felajánlásukra.

Adószám: 18527634-1-08

Líceumi Alapítvány Kuratóriuma

Sopron, 2008. december 5.

Tekus Ottó (1919–2008)

2008. november 11-én befejeződött Tekus Ottó lelkész testvérünk földi pályafutása. Amikor október 31-én egymás kezét fogva imádkoztunk, nem gondoltam, hogy egyik „utolsó látogatója” voltam.

Hosszú és gazdag életet kapott. Hamarosan 90 esztendő lett volna, és az aktív lelkészi szolgálatban is 52 évet töltött el. Kevesen mondhatják el ezt magukról. Győrben született, és ott is halt meg, ez volt „városa”. Többek igehirdetésére ébredt hitre, Itzsés Mihály lelkész szolgálata indította a lelkészi pályára. 1941-ben szentelték fel, és 1993-ban vonult nyugdíjba. Élete nemcsak a szolgálatban volt gazdag, hanem a próbákban is. Fiát, feleségét veszítette el váratlanul, de vigasztalást kapott „rég” és „új” családjában is. Dusika (Pavaszka Ida) a szó szoros értelmében támasza volt élete utolsó esztendeiben.

Szolgálatát gyümölcsöző volt. Néhány évet ugyan másutt töltött, de „dunántúli” volt igazán. 1946-tól a kerület missziói lelkésze lett Répcelakon, s az otthon és templom lassan Dunántúli egyik ébredési kohója lett. Ezután 23 évig szolgált Nagysimonyiban, ahol csendes szavú, de határozott igehirdetésre még emlékeznek. Ekkor a szomszédos Celldömölkön született körülötte és társai körül lelki közösség. Egy cikluson át esperesként is szolgált, de általunk akkor ismeretlen okból hamar „eltűnt” az esperesek sorából! Szolgálatában azonban nyugdíjas éveiben sem szűnt meg, szívesen ment a szószékre, ha alkalmat kapott, de imádkozó háttérként mindig ott volt minden alkalommal.

Erőt kapott Istentől a terhek hordozására és a nehéz szolgálata is. Az Evangélikus Életben olvasni a „favágó lelkész” erejét csodáló fiatalokról. De nemcsak testi erőt kapott, hanem lelki-ekben is erős volt. „Allta a sarat” a szó legszorosabb értelmében akkor is, amikor mellette megcsúsztak, megcsúszunk. Egyszerre emlékezünk mosolygós arcára és határozott szavára. Most pedig „konduljon meg a Dunántúli Harangszó”, Istennek hálát adva érte, és hirdetve, hogy „az igaznak emlékezete áldott.”

(Dr. h.c. Kevéházi László)

Az elmúlt időszakban egyházkerületünkben két alkalommal is koporsó mellett kellett megállnunk, amikor lelkésztestvért temettünk. Tekus Ottótól a győr-szigeti temetőben november 20-án, Bókkon Lajostól pedig Zalagalsán november 15-én vettünk búcsút. Bókkon Lajosra egy vele készített interjúval emlékezünk, amely a Megrepedt nád c. (az Uraiújfalu, Ostffyasszonyfa, Csöngői Evangélikus Anyagyülekezetek lapja) időszaki kiadvány 2000. böjti, VII. évfolyam 22. számában jelent meg.

Bókkon Lajos (1921–2008)

- Lajos bácsi, kérem, beszéljen fiatalokáról!

- A Vas megyei Csöngén születtem 1921. január 13-án. Édesapám csöngői kisbirtokos volt. Édesanyám ostffyasszonyfai származású. Elődeim állítólag Jobaházáról, Sopron megyéből kerültek ide, amikor vallásüldözés volt. Itt az Ostffy uraság területén nem bántották az evangélikusokat. Egy lánytestvérem volt, de sajnos meghalt első osztályos korában. Iskoláimat Csöngén kezdtem. Hat elemi végeztem ott. Utána Sopronba, az evangélikus líceumba vittek szüleim, ahol nyolc évet jártam. Az első esztendőben magántanuló voltam. Már akkor készültem arra, hogy a lelkészi pályára megyek. Ezért 5. osztálytól kezdve angol helyett görögöt tanultam. 1941-ben érettségiztem, és utána jelentkeztem a teológiára. Sopronban végeztem, 1946-ban avattak lelkésszé Celldömölkön.

- Hol voltak a szolgálati helyei?

- Tétre kerültem egy hónapra, ott Lukácsi Dezső lelkész úr beteg volt. A püspök oda helyezte, amíg ő betegállományban volt. Azután elkerültem Tapolcára, illetve Keszthelyre, Menyhárt Pista bácsi mellé segédlelkésznek. Egy darabig Gyenesdiáson laktam, onnan jártam Sümegre meg a környékre. 1947. január 9-től 1948. április 8-ig szolgáltam itt. Utána helyeztek át Szekszárdra 1949. július 15-ig. Utána kerültem a Vasi Közép Egyházmegyének a Missziói Körébe, körmendi székhellyel. Ott 1953. augusztus 22-ig voltam. Egy ideig az Őriszentpéteri Evangélikus Egyházközség adminisztrálásával is megbízattam. Zalagalsára már mint megválasztott lelkész kerültem, 1953. augusztus 23-tól 1973. október 2-ig. 1989. szeptember 30-ig pedig Egyházasdengelen voltam lelkész. Innen kerültem nyugdíjba 49 szolgálati év után.

- Mi indította a lelkészi hivatásra?

- Ezt elsősorban szüleimnek, édesanyámnak, Hajas Dezső és Szabó Dezső csöngői tanítóknak köszönhetem. Valamint lelkészemnek, Kovács Istvánnak, aki engem és két társamat mint magántanulót is tanított. És vitéz Magassy Sándornak, a teológus otthon igazgató lelkészének, liceumi hittanárórnak. De tudom azt is, amit Jézus mondott: *nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket.* Az ő hívását hallottam meg embereken keresztül.

- Kik voltak az évfolyamtársai?

- Selmeczi János, Garami Lajos, Terray László, hogy csak néhányat említsek.

- Az elmúlt rendszerben szenvedett-e valamiben hiányt?

- Abban az időben azt szereték volna, hogy ne legyen hitoktatás, évekig nem adták meg nekem a hitoktatási engedélyt. Ennek az volt az oka, hogy nem a templomban hirdetem ki a hittan beírásának idejét. Levélben értesíttem az egyes gyülekezetek gondnokait, hogy mondják meg a szülőknek, mikor van a beírás időpontja. Később Halász esperes úr kivívta, hogy feleségem kapja meg a hitoktatási engedélyt. Ott hordtam motorkeréppárral az összes helyre. Amíg ő a hitoktatást megtartotta az iskolában, addig én látogattam a gyülekezeti tagokat. Szomorú volt az is, hogy feleségem húsz évig nem taníthatott, mivel papné volt!

- Feleségéről és családjáról is szeretnénk hallani!

- Zalagalsai a feleségem, Pápán tanult a tanítóképző intézetben. Egy barátnőjével kerültek el Nógrád megyébe, mint kezdő tanítók, Csécsére. Nyári szabadságra jött haza, akkor ismerkedtünk meg, és elvettem feleségül. Ott született egy kisfiunk, aki meghalt nyolc hónapos korában. Két lányunk született még, Tünde és Erika. Négy unokánk van.

- Hogyan tekint ma vissza lelkészi szolgálatának értelmére?

- Én nem tudom megítélni, csak a jó Isten, aki beelát a szívekbe, ő tudja felmérni az eredményt, amit Isten rajtam keresztül végezni akart. Néhány visszajelzés alapján arra következtetek, hogy nem volt hiábavaló a szolgálatom. Amennyire Isten segített engem, igyekeztem hűségesen szolgálni.

- Hogyan viseli el, hogy nyugállományban hallgatásra van ítélve?

- Vannak emberek, akiknek Isten olyan tehetséget adott, hogy igen könnyen beszélnek. Én nem tartozom azok közé. Isten engem nem áldott meg olyan szókészséggel, hogy könnyen ment volna a beszéd. Mindenesetre megadta az erőt, hogy amíg szolgáltam, addig beszéltem és hirdettem Isten igéjét. Miután nyugalomban vagyok, nagyon örülök annak, hogy én hallgathatom a másik ember biznyságtételét, és örülök annak, amikor úgy érzem, hogy az igehirdető ugyanúgy látja azt, mit tett értünk Isten. Mindig megerősít engem, ha ő is azt a biznyságtételt teszi, mint valamikor én tettem. Megerősít engem abban a hitemben, hogy jól hirdettem az igét. Újból és újból kísérti az embert a sátán, hogy ne higgy abban, amit hirdettél. Ezért jó az, ha nem csupán hirdeti az ember Isten igéjét, hanem hallgatja is azt a másik embertársától.

(Czöndör István)

Menyes Gyula (püspöki titkár, Győr)

Megkérdeztük...

Bolla Zsuzsanna

evangélikus teológust, újságíró,
egyházunk honlapjának szerkesztőjét

Milyen koncepció alapján szerkeszti egyházunk interneten való megjelenését?

1996-ban végeztem az Evangélikus Hittudományi Egyetemen, majd a németországi Erlangenben ösztöndíjas programon vettem részt. Ott magiszteri dolgozatot készítettem Feltámadás és örök élet János apokalipszisében címmel, amelyet 1998 tavaszán sikeresen meg is védtem. Kérkezésemkor értesültem arról, hogy a Friedrich-Alexander-Universitätén van keresztény publicisztika szak. Mivel mindig is érdekelt a média világa, ezért felvettem ezt párhuzamos szaknak, és 1998 tavaszán ebből is sikeres záróvizsgát tettem.

Hazajövelemtkor nem tudtam az egyházi sajtó területén elhelyezkedni, így a világi médiában próbáltam szerencsét. A Ringier Kiadó Blikk napilapjánál dolgoztam négy évig, majd a Sanoma Kiadónál, a 2002-ben indult Best magazinnál helyezkedtem el. Közben számos lapnak dolgoztam külsős munkatársként.

Az egyházzal sem szakadt meg a kapcsolat, hiszen az első Szélrózsza találkozók sajtótájékoztatóinak szervezésében vettem részt, valamint több társammal együtt megalapítottuk a Csipetnyi Só című online magazint (csipetnyiso.hu). 2005-ben megjelent egy könyvem, Bibliai eredetű utónevem címmel. 2004-ben született kisfiam, Dániel Olivér, majd 2006-ban kislányom, Szonja Luca, így miattuk a gyás ideje alatt otthonról dolgoztam.

Idén nyáron felkerestem dr. Fabiny Tamás püspök urat, aki arra kért, hogy a Magyarországi Evangélikus Egyház hivatalos honlapjának megújításával kapcsolatban készítsék egy tervezetet.

A reformáció hetében, október 27-én indult megújult oldal (www.evangelikus.hu vagy www.lutheran.hu) alapkoncepciója az, hogy minden nap friss hírekkel szolgáljunk az olvasóknak. A saját anyagok mellett nagy hangsúlyt helyezünk arra, hogy a vallásokkal, a kereszténységgel, az egyházakkal és persze nem utolsósorban az evangélikus egyházzal kapcsolatos hírek csokrát összegyűjtsük, így gyakorlatilag az olvasók napra készen tájékozódhatnak a bővebb egyházi hírekről.

Tíz fő rovatunk van, ezek a következők: Aktuális, Lapszemle, Nagyvilág, Publicisztika, Ökumené, Teológia, Ifjúság, Interjú, Kultúra, Események. Talán ezek közül az interjú rovatot emelném ki, amelyben nemcsak hazai egyházi vezető személyiségekkel, egyházi munkatársakkal, gyülekezeti tagokkal szeretnénk elbeszélgetni, hanem a hazai médiában egyedülálló módon olyan hírességekkel is készítjük majd interjúkat, akiknek neve a hétköznapi emberek számára sokat mond, úgymond „sztárok”, ám kevesen tudják hitbeli meggyőződésüket, esetleg eddig nem volt még alkalmuk megnyilatkozni a médiában ilyen témáról.

A fő rovatok mellett található napi igénk, valamint ajánlóink: film, könyv kategóriában. Elkészült a napokban a rádiós ajánlónk, ahol a Rádiómisszió műsorait ajánljuk, és készült a tévés is, amelyben evangélikus lelkészek prédikációit lehet majd megnézni, valamint a tévében látható evangélikus adások anyagait lehet majd letölteni.

Hasznos linkjeink gyűjteménye mellett bárkinek lehetősége van blogíráásra. Felkerült a névtár is az oldalra, valamint a cikkek archivált formájában a régebbi anyagok visszakereshetőek.

Idén adventkor külön gyűjteményt készítettünk a gyülekezetektől, különböző szerzőktől, illetve más egyházi portálokról kapott karácsonyi szindarabokból, betlehemesekből. Emellett egy minden napra szóló adventi naptárunk is volt, elmélkedésekkel, igékkel, meditációkkal, imádságokkal, de a kreativitás jegyében saját készítésű ajándékokhoz ötletgyűjteménnyel is szolgáltunk, sőt ünnepi menüjavaslatokat, valamint a karácsonnyal és adventtel kapcsolatos érdekes cikkeket is tettünk fel.

Honlapunkon bevezettük az online lelkipozítást is. Lelkészek, pasztorálopszichológusok, tanácsadók, mentálhigiénikusok, pszichodráma-vezetők állnak az érdeklődők rendelkezésére bármilyen kérdésben.

Szívesen vesszük a gyülekezetekből érkező híreket, cikkeket, tudósításokat, események ajánlóit, szerkesztőségi email címünkre: szerkesztoseg@lutheran.hu. Jó lenne, ha ez a portál valóban tükrözné azt, mennyire gazdag a jézusi szeretetet hirdető, Istentől áldott egyházunk tevékenysége. Ezért buzdítunk mindenkit arra, hogy segítsék munkánkat.

Reményik Sándor (1890-1941)

CSENDES CSODÁK

Ne várd, hogy a föld meghasadjon

És tűz nyelje el Sodomát.

A Mindennap kicsiny csodái

Nagyobb és titkosabb csodák.

Tedd a kezedet a szívedre,

Hallgasd, figyeld, hogy mit dobog.

Ez a finom kis kalapálás

Nem a legcsodásabb dolog?

Nézz a sötétkék végtelenbe,

Nézd a kis ezüst pontokat:

Nem csoda-e, hogy árva lelked

Feljük szárnyat bontogat?

Nézd, árnyékod hogy fut el előled,

Hogy nő, hogy törpül el veled,

Nem csoda ez? – s hogy tükröződni

Látod a vízben az eget?

Ne várj nagy dolgot életedbe,

Kis hópelyhek az örömek,

Szitáló, halk szírom-csodák.

Rajtuk át Isten szól: jövök.

Ha nem vagy hajlandó Istent a Krisztusban megragadni, hanem isteni fel-ségébe akarsz belekapaszkodni, meglásd, pórul jársz. (...) A bűnös ember Istenben a Krisztuson kívül kegyelmet és szeretetet se nem lát-hat, se nem találhat. Aminthogy Krisztuson kívül nincs is egyéb, hanem csak merő harag és kárho-zat.

Luther Márton

Selmecz Lajos (ny. ev. lelkész, Tata)

„Szent igédnek fáklyafénye...”

Gondolatok a bibliaolvasó Útmutató heti szoltárversei alapján

VÍZKERESZT ÜNNEPE UTÁN 1. VASÁRNAP HETE

„Teremjenek a hegyek békét a népek, és a halmok igazságot!”
(Zsolt 72,3)

Az elmúlt év utolsó napjaiban hálaadással és bűnbánattal mögöttünk hagytuk a benne átélt örömet, bánatot, megértést vagy megaláztatást. Jó, ha le tudunk tenni mindent szerető Istenünk kezébe, aki áthozott, és tovább visz, vezet bennünket ebben az új esztendőben is, ha figyelünk az ő igéjére. Lehet, hogy sok probléma, baj éppen abból adódott a múltban, hogy nem vettük komolyan az ő szavát. Nem kerdeztük életünk döntő helyzeteiben. A szoltáríró mindent Istentől kér lépésről lépésre, de elsőnek törvényt és igazságot, amely életünknek medret ad, hogy abban folyjon biztonságban az életünk, és keretet, hogy szét ne szóródjunk. Kérdés, ráépül-e az életünk erre az Istentől kapott rendre?

Az egyre növekvő szegénység, túlhajszoltság, kiszolgáltatottság és sok házasság felbomlása figyelmeztető jel, hogy egyre többen az Isten rendje helyett a maguk útját járják. Isten igéje felelősségre szólít nemcsak magunkért, családjunkért, hanem másokért is. A szoltáríró felírta: „Imádság a királyért”. Isten törvényeit és igazságát kéri először, mert minden áldás csak ebből fakadhat. A törvényesség és igazságosság alapjait Isten adta az ember számára, a mi számunkra is, hogy annak alapján éljünk, mert a közösség számára csak ott van békeesség, ahol az igazság érvényesül. Ha tudjuk vállalni örömmel az Istentől kapott életrendet, és benne vállaljuk egymásért a felelősséget. Isten ajándékozott meg családdal, gyülekezettel, hogy védjük, őrizzük annak egységét, akkor lesz részünk öröm és békeesség ebben az esztendőben. Megélhető életrendet, járható utat és mindennapi kenyeret adott számunkra szerető mennyei Atyánk. Higgyük, hogy megadja ezt a jövőben is, áldásul fáradozásunkra, amiért hálát adhatunk.

Jézus Krisztusban Isten jött el testben a mi világunkba, hogy az ő világosságánál meglássuk és átéljük, hogy megbocsátásból van életújulás, és terem igazi békeesség. Ezt a felülről jövő békeességünket nem ronthatják meg a körülmények, mert megtapasztaltuk Jézus Krisztusban Isten hozzánk hajló szeretetének örömet. Ezzel az áldással fordulhatunk oda a segítségre, vigasztalásra szorulóhoz, naponként felismerve, hogy miben és hogyan szolgálhatjuk urunkat. *Béke legyen a nap alatt, Emberek közt jóakarati; Szerezz köztünk békét, Úrnak, Melyért buzgón imádkozunk!* (EÉ 465,1)

VÍZKERESZT ÜNNEPE UTÁN 2. VASÁRNAP HETE

„Hallgass meg, ha hozzád kiáltok, igazságos Istenem! Szorult helyzetemből adj nekem kiutat, könyörülj rajtam!”
(Zsolt 4,2)

A szoltáríróhoz hasonlóan kerülhetünk mi is nehéz helyzetbe, amikor megalázó hátrányos megkülönböztetések, sérelmek érnek. Hogyan oldjuk fel ezeket a személyünket érő támadásokat? Sajnos, néha emberi módon, ellentámadásba lendülünk, és a visszavágást választjuk, ami még nehezebbé, bonyolultabbá teheti helyzetünket. Dávid imádságában jó példával áll előtűnk. Ha nehéz helyzetbe kerülünk, forduljunk bizalommal Istenhez. Ő kész segíteni, ha hozzá menekülünk. Felszabadít és megajándékoz Lelke által arra, hogy szeretetének és irgalmának a tanúi legyünk.

Ha személyes kapcsolatunk van Istennel akkor nemcsak a személyes támadások fájnak, hanem az is, ha semmibe veszik urunkat, Jézus Krisztust, a mindenség Urát, és azt az erkölcsi normát, amelynek ő vetette meg az alapját. Jézus Krisztus világosságát nélkülözve sötétségünkben vakon élünk önző életüket. Az egyre dűrvülő világunkban a mi kérő imádságunk előtt nyitva van Isten füle és szíve, hogy segítsen rajtunk. Számoljunk vele, aki ígérete szerint Jézus Krisztusban velünk van a hétköznapiakban, igéjében bátorít, szükség szerint vigasztal vagy erősít. Ha az ígére figyelünk, akkor felismerjük kéréseinkre féltő szeretetének válaszát, és megerősít arra, hogy készek legyünk az ő akaratának a cselekvésére. Hozzá ragaszkodva megerősít abban a hitünkben, hogy nem hagy magunkra, nála védelmet találunk minden emberi gonoszúsággal szemben.

Hozzá menekülhetünk súlyos lelki teher alatt, kísértések között elerőtlenedve, ha elfog a kétség és aggodás. Jézus Krisztus a mi reménységünk, aki kegyelemmel és irgalommal újra lehajol, hogy fölemelje az őszinte szíved hozzá forduló. Könyörülj irgalmad megbocsát, hogy megbocsáthassunk, megerősít, és újra indít az élet útján.

Im, nagy Isten, most előttd szívem kitérom, Menedékem nincs sehol a földi határon. Ha te nem jössz bánatomhoz biztató szóval,

Italom könny, a kenyerem keserű sóhaj. Szent Fiadért, ki engemet véren megváltott, Hallgass meg, ha bűnbánattal hozzád kiáltok! Vigasztal térd kegyesen beteg szívemhez, Hozzád térő gyermekeknek, Atyám, kegyelmezz! (EÉ 430,1.4)

VÍZKERESZT ÜNNEPE UTÁN 3. VASÁRNAP HETE

„Lefekszem, alszom és fölbredek, mert az Úr támogat engem.”
(Zsolt 3,6)

Egyre több emberrel találkozunk, akik félve gondolnak a holnapra. Kiszolgáltatottnak, reménytelennek látják a holnapot. Sokan csak a mának és önmaguknak élnek bezárkózva. Terroristák, kalózkodók, maffiák kiszolgáltatottja az emberiség, halljuk a híradásokból. Nincs biztonságban az ember élete. Gyakori a családi tragédia, amikor a legközelebb állók támadnak egymás életére. A szoltáríró arról vall, hogy Isten végtelen szeretetében bizhatunk akkor is, amikor nagyon nehéz helyzetben vagyunk, mert biztonság az ő kezében van.

Jézus Krisztusban Isten hajolt le hozzánk, hogy szeretetét, gondoskodását megérezzük és rábízunk magunkat az ő szeretetére. Urunk megharcolta a mi harcunkat a gonosz erővel, hogy megmenten, halálában és feltámadásában legyőzte a sátánt. Legyőzte aggodásunkat, féltelmünket és kétségeinket Bízunk rá magunkat Urunkra, mert az Úrtól jön a szabadítás, és velünk van mindennap, igéjével bátorít és véd a kísértések között. Szeretete, irgalma így lesz szilárd alapja életünknek, amelyre egész hitünkkel rábízhatjuk magunkat. Tehát - „Mért félne szívem? El az én uram, Békeesség Királya, Benne nyugta van, Ó a diadalom, pajzsom, életem, Szívemben már nincsen semmi félelem. Győzelmet vettél, ó, Feltámadott! Dicsőséggel fényes a diadalod” (EÉ 388,3)

„Ő vizsgálom és életem, Reményem, bátorságom. Amint akarja, úgy legyen. Fenyítését is áldom. Mint ígerte számba vette Fejemen a hajszálat. Mint jó Atyám, úgy vigyáz rám, Jóságára nem várat.” (EÉ 332,2)

VÍZKERESZT ÜNNEPE UTÁN UTOLSÓ VASÁRNAP HETE

„Hálát adok az Úrnak teljes szívemből, elbeszélem minden csodatettedet.” (Zsolt 9,2)

Az egyre romló életkörülményeink miatt lehet okunk panaszra, mégis több, amiért hálát adhatunk. Dávid hálaadással kezdi ezt a szoltárt is, ugyanígy Luther reggeli és esti imádságát is ezzel kezdi. Milyen jó lenne, ha visszagondolnánk életünkre, és számba vennénk azt a sok-sok áldást, amiben részünk volt. Hány-szor volt karnyújtásnyira tőlem a halál, és nem a szerencse, hanem Isten irgalma tartott meg, meghallgatva édesanyám kérését, hogy Isten a maga számára tartson meg szeretetében.

Az sem természetesen, nem magától értődő, hogy életükérésésünk vargabetűi után Isten csodálatos módon az általa kijelölt útra állít. Sokszor érthetetlen az is, ahogy gondoskodott, segítséget adott nehéz helyzetekben. Nem hagy magunkra, megvéd és megsegít a nehéz helyzetekben. Derűs örömmel kezdhetjük a napunkat, rábízva magunkat. Isten gondviselő cselekvésének a csodáit elmondhatjuk másoknak biztatásul, ami nem emberi bölcselkedés, hanem a megtapasztalt kegyelem bizonyossága.

Nem önmagunkban, hanem Jézus Krisztusban van a mi biztonságunk és reménységünk, aki nemcsak eljött értünk, hanem ígérete szerint velünk van mindennap. Üdvözítő szeretete mindenki felé árad, mindenkinek szól az életet, kegyelmet adó üzenet, de csak akkor lesz számunkra valóság, ha ráépülő életünk tapasztalatával tovább adjuk, amiről meggyőződünk. Ezért nemcsak ismeret, hanem ránk bízott drága kincs az Isten szeretetéről szóló jó hír. Megkérdesztek vagyunk azoktól, akik körülöttünk élnek, akikkel találkozunk. Mit hallanak, és mit látnak életvitelünkön? Meglátszik-e rajtunk Isten szeretetének Jézus Krisztusban átélt öröme? Elmondhatjuk, hogy szeretetével együtt igazságos, féltékeny Isten is, aki számon kéri rossz döntéseinket, de atyai módon, szíve szerint megbocsátja megbánt bűneinket, megújítja életünket, és az üdvösség reménységével ajándékoz meg. Ma még sok esetben elnézik, sőt előnyt jelentenek az erkölcsi vétkek, de Isten az ő igazságát és dicsőségét nyilvánvalóvá teszi, és a benne bízók reménységét valóra váltja Jézus Krisztus által. *„Jóvoltod hálás szívvel vallom. Örömmel áldom, hirdetem. Kegyelmed el nem hallgathatom, Épüljön rá az életem. Boldogság térdre hullani, Irgalmasságod áldani.” (EÉ 327,3)*

Giaj Frigyesné (gyülekezeti tag, Ajka)

Ajkaiak a sarkkörön túl

Északi fény – A finn–magyar egyházi kapcsolatok története címmel nyílt időszaki kiállítás november 12-én Budapesten a Deák téri Evangélikus Országos Múzeumban. A múltidézés apropóját a Biblia évében az adta, hogy negyyszázhatvan évvel ezelőtt jelent meg Mikael Agricola reformátor finn nyelvű Újszövetség-fordítása. A tavaszig megtekinthető kiállítás azonban nemcsak neki állít emléket, hanem – fényképek, korabeli újságok, tárgyi és írásos dokumentumok segítségével – feleleveníti a több mint százéves finn–magyar testvéregyházi kapcsolatok történetét, jelentős korszakait.

Az alábbiakban egy Ajkáról érkezett cikket közlünk, mely példaként számol be arról, hogyan működik a finn–magyar testvéregyházi kapcsolat napjainkban.

2007. október közepén az Ajkai Evangélikus Egyházközség huszonnégy magyarbarát finn testvért látott vendégül Rovaniemből. Ellátásukról, a részükre szervezett programról az egyházközség és a gyülekezeti tagok gondoskodtak.

A szívélyes és meleg hangú meghívás alapján a viszontlátogatást sem halogattuk sokáig, így 2008. szeptember végén

gyülekezetünk küldöttsége utazhatott el Ajka testvérvárosába. Az utat Vajda István lelkész és felesége szervezte meg nagy körültekintéssel, mindenre kiterjedő figyelemmel.

Látogatásunk egy hete alatt nagyon sok ismerettel, él-ménnyel gazdagodtunk a Lappföldön élő – nyolcvankét szá-zalékban lutheránus vallású – emberek között. A látnivalókon kívül talán fontosabb volt az az őszinte szeretet, megbecsülés, amit lépten-nyomon éreztünk, tapasztaltunk. Az évszakhöz képest kicsit hűvös volt, de kedvességük feledtette az időjárás viszontagságait.

Rovaniem fejlődő, modern nagyváros európai arculattal. 1944-ben a németek porrá égették, sok halottat és mérhetetlen pusztítást hagytak maguk után. A város ma is tovább épül, viszont építészetileg eltűnt a régi, a Lappföldre jellemző település arculata. Az evangélikusok mellett itt igen kevés ortodox is él, egy kis kápolnájuk is van.

A lutheránus templom 1944-ben elpusztult. 1950-ben építették újjá az ezer személyt befogadó impozáns épületet a svédek és az Egyesült Államok jelentős támogatásával. A gyönyörű oltárkép, az allegorikus festmények teszik még meghittebbé a hangulatot. A templom orgonáját a dán Christensen cég tervezte és készítette 1987-ben.

Az egyházi szolgálatot egy pásztor és öt káplán végzi. A templom mellett rendelkezésre áll egy közösségi épület nagy teremmel, irodákkal, könyvtárral, konyhával és ebédlővel. A közszolgálati tévé és rádió mindennap háromszor fél órán át sugároz egyházi műsort.

Városnézésünk alkalmával meglátogattuk a hősök temetőjét, a lapp egyetemet, ahol angol nyelven tanulnak a diákok. Néhány magyar fiatal is hallgatója az egyetemnek. Ellátogat-tunk az Arktikumba, ahol rengeteg képet, makettet, a sarkkör-re jellemző kitömött állatokat, a vadászathoz, halászathoz használt eszközöket láttunk.

Megcsodálunk a pirttikoski vízierőművet, a tiszta, jó le-vegőjű ehető bogyókkal és gombákkal tarkított erdőt. A sarkkörön, Avárában találkozhattunk a Mikulással (képün-kön), és élvezhettük egy kanteleművész játékát is. A rénszar-vasfarm igazi északi

különlegességet nyújtott számunkra. Megsimogattuk a rénszarvast, melegedtünk a nyáját őrző pásztor jurtajában, hallgattuk a régi történeteket, a meséket az ott élő emberekről.

Az utolsó előtti napon a német katonai temetőbe látogattunk el. 200 német katona nyugszik ott a névvel feltüntetett kőtáblák alatt. Megható volt, hogy néhány

síremlékre nemcsak virágot, de üzenetet, levélborítékot is hoztak a hozzátartozók.

Az utolsó nap délelőtt úrvacsorával egybekötött istentiszteleten vettünk részt (alsó képünkön). A liturgia és az igehir-detés tolmács segítségével történt. Igét hirdetett Vajda István ajkai lelkész, Mária és Márta történetéről. Hangsúlyozta, hogy ebben a rohanó világban szükség van a lelkek ápolásá-ra, gondozására, ne csak az anyagiak kerüljenek előtérbe, fontosabb a lelki dolgokkal törődni. „Szívől jött a beszéd, és a szívekig hatolt” – mondták az istentisztelet után a finn emberek.

Az ebéd végeztével a repülőtérré mentünk, és este fél hétkor már Ferihegyen landoltunk. Gazdag és élménydús utunk során csodálatos embereket, tájakat ismertünk meg, nemcsak az élményeket, de a minket körülvevő szeretetet is magunkkal hoztuk. Megerősödött

bennünk Csoóri Sándor igazsága: „Látnunk kell egymást, hogy láthatók legyünk, hallanunk kell egymást, hogy hallha-tók legyünk.”

Gyermekoldal

Kedves Gyerekek!

Áldott, békés, boldog új esztendőt kívánok nektek és családotoknak! Remélem, továbbra is lelkes olvasói és rejtvényfejtői lesztek a gyermekoldalnak.

December havi rejtvényünk helyes megfejtése az „ádvént” szavunkat magyarázza: *Az Úr eljövetele.*

Helyes megfejtést küldtek be, így jutalompontokat kapnak alábbi rejtvényfejtőink:

Ajtony Emese, Győr (10)
Asbóth Dorina, Rábcaapáti (10)
Beledi hittanosok (10)
Bertha Anna, Sopron (10)
Nagy Bálint, Hegyeshalom (10)
Nagy Réka, Hegyeshalom (10)
Nagy Zsolt, Szentantalfa (10)
Tapolcai Tamás, Sopronnémeti (10)
Tóth Márta, Lébény (10)

Az Úr kegyelméből ismét lezártunk egy esztendőt, és beléptünk egy újba. Az év fordulója a legtöbb ember számára a számvetés és a tervezés időszaka. Végiggondoljuk, mit kaptunk és mit adtunk, miben gazdagodtunk és miben szegényedtünk az elmúlt hónapokban. Emellett pedig már tele vagyunk tervekkel, elhatározásokkal az előttünk álló időszakot illetően. Várunk valami szépre és jóra, bár a világ hírei sajnos nem ezt ígérnek számunkra. Mi mégis reménnyel és bizalommal teli szívvel léphetünk át az új évbe. Jézus, aki emberré lett értünk, és világosságot hozott a sötétségbe, ezután is kísér bennünket életünk útján. Január elseje így nem az ismeretlen és félelmetes kezdetet jelenti, hanem a remény-teli folytatást: Jézus megváltó munkájának folytatását.

A karácsony utáni nyolcadik nap az egyházi esztendőben kiskarácsony ünnepe. Lukács evangéliumában olvashatjuk, hogy ezen a napon kapta a gyermek a Jézus nevet, amely azt jelenti: Isten megszabadít. A névadással József az Istentől kapott utasításnak engedelmességet, amely így szólt: „*Fiú fog szülni, akit nevezd el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.*” (Máté 1,21). Sok zsidó fiúgyermeknek adták szülei korábban is ezt a keresztnévet, hisz az Atya ígéretére emlékeztette őket. De Jézus esetében ez a név különleges jelentéssel bír, hisz ő maga az, aki a szabadítást elhozta számunkra. Ő a Megváltó, aki utat készített nekünk, akire alapozva életünket részesülhetünk a megígért kegyelemben.

Pál apostol így inti a népet: „*Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek őáltala.*” (Kol 3,17) Induljunk az új évben is Jézus nevében, törekedjünk az ő kedve szerint élni, így hálálva meg Istenünk soha meg nem szűnő, végtelen szeretetét! Egy ősi áldással kívánok nektek ehhez erőt és hitet:

Az Úr legyen előtted, hogy a jó utat mutassa neked.
Az Úr legyen melletted, hogy téged karjába zárjon és megvédjen.
Az Úr legyen mögötted, hogy megvédjen a Gonosz cselvetségétől.
Az Úr legyen alattad, hogy felfogjon, ha leesel.
Az Úr legyen tebenned, hogy megvigasztaljon, ha szomorú vagy.

Az Úr legyen körülötted, hogy megvédjen, ha mások rád rotnának.

Az Úr legyen fölötted, hogy megáldjon téged.

Így áldjon meg téged a jószágos Isten, ma, holnap és minden időben. Ámen.

A mostani – talán a megszokottnál nehezebb – rejtvény feladatai néhány bibliai név eredetével ismertetnek meg benneteket.

1. feladat: Nézzetek utána, melyik kilenc név jelentését adtam meg! Írjátok le a neveket olyan sorrendben, hogy azok szókégyót alkossanak, vagyis az egyik név utolsó betűje egyezzen meg a következő név kezdőbetűjével! (pl. PÉTERÚTAMÁS)

ember, férfitas, Isten kegyelme, életet adó, Isten megsegített, vízből kimentett, nyugalom, békés, Isten meghallgatott

2. feladat: A nyolc közös betűt húzzátok ki a következő négyzetből! A megmaradt nyolc betűt – a megfelelőitől elindulva – lóugrásban haladva olvassátok össze! Megfejtésként Jézus nevének egyik jelentését kapjátok.

A	Ü	L	N
T	M	Z	D
Ö	S	Ő	A
É	Í	V	S

Megfejtésként a keresztnéveket és Jézus nevének jelentését küldjétek be!

A helyes megfejtést beküldők pontokat gyűjtenek, és félévente kapnak komolyabb és értékesebb jutalmat júniusban, illetve decemberben. Erre egyrészt azért van szükség, mert egyre többen külditek be megfejtéseiteket, és ezáltal a kitartást és a rendszeres részvételt is honorálni tudjuk. Másrészt, mivel gyűlekezeti hittanoscsoport is küld be megfejtéseket, őket nem egyénileg, hanem csoportosan szeretnénk megjutalmazni. A jutalom értéke a fél év alatt gyűjtött pontok számától függ.

Beküldési határidő: 2009. január 31.

Cím: Dunántúli Harangszó Szerkesztősége

9001 Győr Pf.: 1639

Várjuk megfejtéseiteket, jó fejtörést kívánva!

Kata néni

DUNÁNTÜLI HARANGSZÓ

Nyereményszelvény 2009. január

Név, életkor:.....

Lakcím:.....

A megfejtést külön lapra írjátok!.. ..

Szabó György (egyházkerületi felügyelő, Győrújbarát)

Amikor imádkozunk, Isten a szívünket nézi, nem a szövegeinket!

Isten nevében kezdjük az új, 2009-es esztendő. Szeretnék ez alkalommal a közhelyeszerű év eleji jókívánások mellé néhány gondolatot fűzni.

Wass Albert, aki református teológiát is végzett, az 1571-es erdélyi országgyűlés egy részletéről szóló novellájában – amikor a világon először iktatták törvénybe a szabad vallásgyakorlást – a következőkről ír: Amikor az Isten megteremtette az embert, akkor három előjogot tartott meg magának. Első, hogy valamit teremtsen a semmiből. Második, hogy döntsön a jövőendő felett. És a harmadik, hogy az ember lelkiismeretének egyedül való ura legyen. Az első kettőt általában nem vitatta soha senki, a harmadikkal azonban mindig sok baj volt, a különböző válságos időköt figyelve, egyre nagyobb. Vajon mit írma most a népszerű író? Például a tévéközvetítés miatt szinte zsúfoltságig megtelt karácsonyi istentiszteletet követően, mikor a gyülekezet több mint 90 %-a „felpattant”, és az úrvacsora előtt eltávozott. Vajon ki tehet arról, hogy a hit, a Krisztusban való azonosulás lényegét tartalmazó úrvacsorát a nagy többség elutasítja? Hol van ezen hittestvérek, az évente egyszer, karácsonykor templomba látogatók igaz, elkötelezett hite és lelkiismerete?

Erőt meríthetek, és remélem sokan mások is az elmúlt év történéseiből, örömeiből. Ebből néhányat kiemelek:

Egy évvel ezelőtt egy nagyszerű előadássorozatot hallottunk a feleségemmel. Itt az egyik előadó dr. Lábady Tamás – volt alkotmánybíró – hitvallásában hangzott el:

nem mindegy, hogy eltelik az időnk, vagy megtelik az életünk, ez utóbbi esetben tartalommal, szeretettel. Teszünk-e, hiszünk-e, gyakorlunk-e eleget ennek érdekében, hogy ez így legyen? Kívánom, hogy sokaknak sikerüljön.

Nyáron négy gyermekünk közül az egyik egy ifjúsági táborban volt. Szinte kicserélve jött vissza. Eddig is családban, egyházi iskolában, hívő közösségben élt, de most belenőtt a hitbe. Szülőként az év egyik legnagyobb sikeréért éltem meg. Örömet leli a napi rendszeres bibliaolvasásban. Ő adott nekem kölcsön egy könyvet, Joni Eareckson: „Joni” címmel. Az ebben szereplő tizenhét éves

leány átlagos hívő életet élt. Egy vízbeugrást követően eltört a nyakcsigolyája, a végtagjai lebénultak. Két év gyógykezelés után tolokocsiba és folyamatosan másokra utalva, már kórházon kívül élhette az életét. Rövid időn belül lektüzdötte depresszióját, és Istenbe vetett hitéről lépten-nyomon tanúbizonyságot tesz. Megtanult a szájába vett tollal, ecsettel rajzolni. Ebben kitűnt tehetségével az Isteni gondviselés odáig segítette, hogy kiállítás szerveztek számára. Népszerűsége és elismertsége egyre nőtt. Közben elvégzett egy lelkigondozói főiskolát. Előadásainak, hitvallásainak és műveinek köszönhetően beutazta hazáját. Nem győz válaszolni a hozzá érkezett levelekre, életét a testi nyomorúsága ellenére teljesnek tartja. Aki gödörben érzi magát, annak feltétlen javaslom elolvasni ezt a könyvet. Lelkileg felemelő érzést kap. Elgondolkodtam azon, hogy sokunk testileg

egészségesek, de lelki nyomorúságban, lelki rokkantságban vagyunk hozzá képest.

2009 már a választások előtti év, sokan jósolják, hogy nehéz év elé nézünk. Ehhez fűzve azt olvastam egy e-mail üzenetben a magyarságunkkal kapcsolatos kérdéskörben, hogy ha ma kellene Eger várának ostroma elleni védelméhez embereket toborozni, hitünket, hazánkat megvédeni, akkor nem biztos, hogy 20 ember összejönne e célból! Ennek bizonyosságául például az abortusz elleni tevőleges cselekedetekben, elég a hozzászólásokban körülnézni. Holokausztal felér az, ami az utóbbi évtizedekben kis hazánkban folyik. A félretájékoztatás olyan mértéket ölt e területen, hogy az önkéntes nemzetpusztítást sem veszi észre az ország.

Mégis van remény, és erre bátorít az év igéje is: „Ami lehetetlen az embernek, az Istennek lehetséges”. Ebben az évben hallottam a Házás Hétvégés közösségben egy lelkésztől, hogy a megtapasztalt tanúságtévesek közben jött rá; eddig az ő szesz imája csak egy munkamegbeszélés volt az Istennel. Imáiban beszámolt a sikereiről, további Isten áldását és segítséget kért a környezete és a saját munkája sikeres elvégzéséhez. Meg tudott változni, most a mellékelt képhez hasonlóan feltétel nélküli odaadással, önzetlen szeretettel, Istenre való hagyatkozással tud imádkozni.

A 2009. évre kívánom minden kedves olvasónak, és még inkább az Önök segítségével továbbadva a cikket a nem olvasóknak, hogy át tudják élni azt, amit a kép szereplője. Legyen mindenkiben annyi hit, hogy ezt az életet megtöltő önzetlen krisztusi szeretetet a tanítványok mintájára tudja közvetíteni környezetében.

Feladó: DUNÁNTÚLI HIRADGYSZÓ

Szerkesztősége

Győr

Pf.: 1639

9 0 0 1

NYOMTATVÁNY